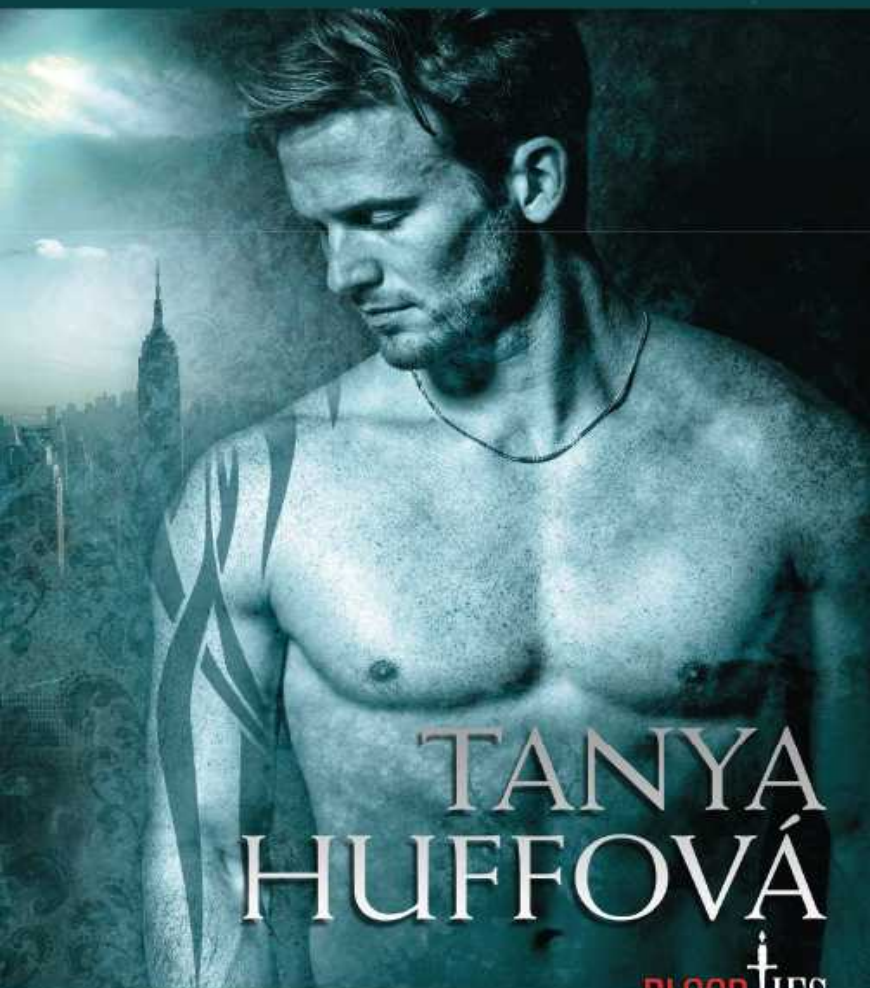

DRUHÁ KNIHA TRILOGIE „KOUŘ“
KOUŘ A ZRCADLA

TANYA
HUFFOVÁ

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ CYKLU

BLOOD TIES

Tanya Huffová

Kouř a zrcadla

Trilogie „Kouř“
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Tanya Huff

SMOKE & MIRRORS

Copyright © 2005 by Tanya Huff

Translation © 2013 by Pavel Musiol

Cover © 2013 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-170-2

ISBN PDF: 978-80-7456-171-5

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-172-2

ISBN ePub: 978-80-7456-173-9

ISBN Mobi: 978-80-7456-174-6

Tanya Huffová

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Krevní pouta

Cena krve

Stopy krve

Linie krve

Spojení krve

Dluh krve

Krevní banka (povídky)

Trilogie Kouř

Kouř a stíny

Kouř a zrcadla

Kouř a prach *

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

brokilon@brokilon.cz

Kapitola první

Zhruba ve třetině cesty dolů po masivním dřevěném schodišti se starší z obou mužů oblečených ve smokingu zastavil, zvedl hlavu a nosní dírky se mu zachvěly, jako by věřil. „Nejsme... sami.“

„No, pozvali ještě nejmíň dvacet dalších hostů,“ řekl jeho společník lehkým konverzačním tónem.

„To jsem nemyslel.“ Rudozlaté vlasy krátce zazářily, jak otočil hlavu nejprve na jednu a pak i na druhou stranu. „Je tu ještě... něco.“

„Ještě *něco*?“ zopakoval mladší z obou mužů a podezíravým pohledem si měřil podobiznu postaršího gentlemana oblečeného podle módy z přelomu století, visící vedle něj. Obraz si navzdory očekávání dál hleděl svého.

„Něco... zlého.“

„Nemyslíš, že trochu přeháníš...?“ Pohlédl přes zábradlí dolů do rozlehlé vstupní haly a zastřený hlas mu šel do ztracena. Jeho prsty křečovitě sevřely leštěné zábradlí a zelené panenky očí se mu rozšířily zděšením. „Raymonde, myslím, že na tohle by ses měl raději podívat sám.“

Raymond Dark se otočil – pomalu – a zavrčel. V ústech mu zasvítily protáhlé hroty špičáků.

„A stríh!“ Dole u dveří si Petr Hudson stáhl sluchátka z uší, nechal je viset na krku a zvedl oči zpoza hradby monitorů vzhůru k oběma hvězdám *Nejtemnější noci*. „Dvě věci, pánové. Nejdříve Mason. Co má znamenat ta pauza před posledním slovem v každé větě?“

Mason Reed, alias Raymond Dark, upíří detektiv a momentálně nejfešáčtější představitel krvežíznivých nemrtvých v celém seriálovém světě, probodl ze své výšky režiséra pohledem. „Pokoušel jsem se dodat tomuhle banálnímu dialogu větší hloubku.“

„Opravdu? Hezký pokus. Bohužel to spíš znělo, jako by ses pokoušel o špatnou imitaci Williama Shatnera, což – aniž bych se chtěl do dobrého kapitána Kirka jakkoliv navázat – není zrovna efekt, který bychom si zde přáli vyvolat. A Lee,“ pokračoval, aniž by dal Masonovi příležitost začít se hádat, „co to máš na ramení? Na levém,“ upřesnil, když se Lee Nicholas alias James Taylor Grant pokusil podívat na obě svá ramena současně. „Popravdě, spíše na nadloktí.“

Na Leeho smokingu se těsně podél ramenního švu táhla šikmo dolů asi deset centimetrů dlouhá a centimetr široká bílá šmouha.

Zamračil se. „Vypadá to jako barva.“

Mason se jí dotkl špičkou prstu a pak usvědčující bílý flíček ukázal režisérovi ve vstupní hale. „*Je* to barva. Musel se otřít o zeď v koupelně ve druhém patře.“

Dvě klíčové scény této epizody se měly natáčet v obrovské koupelně, kde jeden z malířů strávil celé dopoledne opatřováním stropu a zdí vrstvou bílého pololesklého nátěru.

„To je nemožné,“ bránil se Lee. „Já jsem v koupelně ve druhém patře ani nebyl, a kromě toho, když nás Brenda připravovala, tak jsem to tam neměl.“

„Brenda nás připravila patnáct minut předtím, než Petr vyhlásil

akci,“ připomněl mu Mason. „Měl jsi spoustu času vytrazit se a jít se umazat.“

„Ale ne.“ Lee se ujistil, že je nesnímá mikrofon, a ztišil hlas tak, aby jej nikdo nemohl zaslechnout. „To *ty* ses vytratil, aby sis dal čouda, já jsem nikam nešel.“

„To říkáš ty, ale tohle svědčí o něčem jiném.“

„Já jsem v té koupelně nebyl!“

„Podívej se, Lee, prostě přiznej, žes to podělal, a jedeme dál.“

„Já jsem nic nepodělal!“

„Tak tedy dobrá, pak se jednalo o podvědomý – a musím říci, že poměrně ubohý – pokus, jak se stát středem pozornosti.“

„Tohle ani...“

„Pánové!“ Petrův hlas znovu obrátil jejich pozornost dolů do haly. „Mně je jedno, kde se ta barva vzala, ale je vidět v tom posledním okamžiku, kdy se Lee otáčí, a protože bych chtěl, aby se otáčel i nadále... Tony, zaběhni s Leeem sakem k Brendě, aby z něj tu barvu dostala dřív, než zaschne. Everette, kdybys mohl setřít Masonovi z čela ten lesk, než budeme muset hýbat s osvětlením, byl bych ti moc vděčný. A doneste mi někdo kávu a dva aspiriny.“

Tony se zarazil v půlce cesty ke schodišti. Coby jediný přítomný produkční asistent – co by jediný produkční asistent, který kdy u CB Production a *Nejtemnější noci* vydržel nějakou podstatnější dobu – to býval většinou on, na koho se Petr obracel, když volal „někoho“.

„*Já mu tu ká...šškávuu donesu, Tony,*“ prodral se Tonymu do ucha skrz všudypřítomný šum hlas Adama Paelouse, prvního asistenta režie. „*Ty zanes to sako...*“

Tony s prstem na špuntovém sluchátku napínal sluch, aby ho přes šum slyšel. Co přijeli natáčet na tuhle lokaci, chovaly se vysílačky podivně. Bylo nemožné zachytit čistý signál a baterie se vybíjely přibližně pětikrát rychleji než obvykle.

„...do kostymérny. Jinak nás tu všechny to vzrušššskříp ze zasychající barvy zabije.“

Tony mávl na Adama na druhé straně haly, jako že rozumí, a rozběhl se do schodů. Dnešní dopoledne bylo rozhodně všechno, jen ne vzrušující – dokonce i navzdory obvyklé praxi při filmovém natáčení, kdy se chvíli spěchá a pak zase čeká. *A na nudě není zhola nic špatného*, připomněl si Tony. Zvláště když „opak nudy“ zahrnoval portály do cizích světů, zlé čaroděje a inteligentní stíny, které nebyly ani tak vražedné jako spíš... ačkoliv termín *vražedné* je popisoval víceméně výstižně.

Všichni ostatní zaměstnanci CB Productions – s výjimkou jejího šéfa osobně – si z těch metafyzických událostí, které jen tak tak nevyvrcholily proměnou zvukového studia v předmostí invaze zlého čaroděje z jiného světa a jeho vražedných stínů, nic nepamatovali. Všichni ostatní pravděpodobně spali při zhasnutých světlech. Tonymu se to s téměř dvouměsíčním odstupem konečně dařilo – tak čtyři noci z pěti.

Než se k němu Tony dostal, měl už Lee sako svlečené a zamračeně si šmouhu od barvy prohlížel.

„Já jsem v té koupelně opravdu nebyl,“ zopakoval ještě jednou, když mu ho podával.

„Já ti věřím.“ Plně si vědomý toho, že se hloupě usmívá na jednoznačně definovaného heterosexuála – nebo přinejmenším tak jednoznačně, jak to jen dálkové objektivy fotoaparátů dokázaly – složil Tony pečlivě sako tak, aby se barva nerozmazala, a zamířil zpátky ze schodů, přičemž se mu v hlavě rychle za sebou vystřídaly dvě myšlenky. *Ještě je teplé. A pak: Ty jsi vážně zoufalec.*

Natlačil se na zábradlí, aby kolem něj mohl projít Everett se skříňkou s lícidly, a přitom si pomyslel, proč Mason – který byl o dobrých dvacet let mladší a třicet kilo lehčí – nemohl místo toho sejít ze schodů dolů. *Jo, počkat, on je to Mason. Jak mě to k čertu mohlo vůbec napadnout?* Mason Reed si byl plně vědom

toho, na co všechno má z pozice hvězdy nárok, a nehodlal se ničeho z toho vzdát.

„Ten chlap se potí víc než jakýkoli jiný herec, se kterým jsem se kdy setkal,“ zamumlal Everett, když ho Tony mýjel. „Ale ne abys mě někde citoval.“

Ohledně čeho Everetta kdysi chybně citovali, bylo záhadou. A pravděpodobně to mělo záhadou také zůstat, jelikož se z něj Tonymu nepodařilo zmíněnou historku dostat ani hojnou aplikací meruňkového šnapsu, i když o voskování zadku se dozvěděl víc, než si kdy přál.

Se sakem přehozeným přes natažené ruce a opatrně, jako by nesl orgán připravený k transplantaci, se Tony prohnal vstupní halou, vyběhl ze vzduchotěsných dveří – jejichž matné sklo bylo překryto kusem černé látky, aby dovnitř nepronikalo denní světlo – proletěl širokou verandou a seskočil z půl tuctu kamenných schodů na dlážděný chodník vedoucí neudržovanými zahradami a nakonec ústící u úzké příjezdové cesty. Jedním ze tří axiomů filmového průmyslu bylo, že *čas jsou peníze*. Nikdo se s nikým zjevně nebyl schopen shodnout na tom, čeho se přesně týká druhý, ale Tony měl podezření, že třetí hovoří o snadnosti, s jakou lze najít náhradu za propuštěné produkční asistenty.

Karavan s kostymérnou a maskérnou parkoval hned za vozem s občerstvením, který se zase těsně tlačil na generátor.

Brenda, která zrovna seděla na schodech a popíjela kávu, vstala, sotva viděla, jak se k ní Tony žene, přičemž z klína shodila podrážděnou černou kočku. „Co se stalo?“

„Lee má na saku šmouhu od barvy.“

„Od barvy?“ Vyběhla mu naproti s nataženýma rukama. „Jak se to stalo?“

„Lee neví.“ Vzhledem k tomu, že Tony věřil Leemu, nemělo smysl opakovat Masonovu teorii. Předal jí sako a vešel za ní do

karavanu. Kočka na něj zaprskala, nebo možná na ni, nebo snad na oba dva, a odkráčela.

„Byl v koupelně ve druhém patře?“

„Ne.“ Zjevně to byla dost rozšířená teorie.

„Divné.“ Strčila ruku do rukávu a pečlivě si šmouhu prohlížela. „Vypadá to, jako by ji někdo nanesl špičkou prstu.“

Měla pravdu. Ta deseticentimetrová šmouha byla v horní části oválná a tmavší a směrem dolů postupně bledla až skoro k šedé.

„Nejspíš mu to nějaký neřád udělal schválně.“

„Mason?“ podivila se, vzala sprej a ohnula umazaný rukáv.

Tony na ni upřel nevěřící pohled. Nedovedl si představit, že by Mason udělal něco, v důsledku čeho by se Lee stal středem pozornosti. Ne obecně, a už vůbec ne teď, když se při posledním sčítání počet dopisů od Leea fanoušků vyrovnal objemu pošty staršího herce. A Mason byl vždy velice citlivý na cokoli, co vnímal jako ohrožení své pozice hvězdy *Nejtemnější noci*. Nešlo o názor, který by si Tony dovolil vyslovit nahlas – ne před Brendou. Asistentka kostymérny byla jedním z mála lidí v branži, kterého navzdory častému kontaktu s herci nepřestávaly celebrity fascinovat. Většina lidí se z reakcí typu: „Panebože, to je...“ vyléčila po několika prvních hysterických záchvatech ublížených umělců, jejichž vinou se pracovní den přehoupl přes patnáctihodinovou hranici.

Také měla trochu tendenci lézt lidem do zadku, a to poslední, po čem Tony toužil, bylo, aby se pokusila vetřít Masonovi do přízně tím, že mu práskne, co si myslí. No, úplně poslední, po čem toužil, možná ne – jeho seznamu věcí nadepsanému „Nikdy víc“ stále dominovala zkušenost s vražednými stíny, ale naštvání Masona Reeda na jeho osobu rozhodně patřilo do první desítky, protože dostatečně naštvaný Mason Reed se rovnal nezaměstnanému Tonyemu Fosterovi.

Když si uvědomil, že ještě pořád čeká na odpověď, řekl: „Ne, myslím, že Mason to nebyl.“

„Samozřejmě že ne.“

Vždyť jsi s tím začala sama. Zvedl ústřížek látky...

„Nesahej na to,“ ...a zase ho položil.

„Promiň.“

„Budeš to sako brát zpátky, nebo si ho přijde Lee vyzvednout sem? Anebo bych ho mohla vzít zpátky sama a rovnou se přesvědčit, že vypadá dobře, i když se osvětlí.“

„To bys mohla, ale když už jsem tady...“

„A já shodou okolností taky.“

Oba se současně otočili jako přitažení Leecho nezaměnitelným, drsně hedvábným hlasem, a viděli, jak dotýčný herec vchází do karavanu.

„Další flek je na kalhotách,“ řekl a otočil se.

Vypadalo to, jako by někdo přitiskl prst Leemu na spodní část pravé půlky zadku a udělal tah směrem vzhůru. Tony se usilovně soustředil na studené sprchy, zadržovací cely na policejních stanicích a na Homera Simpsona.

Lee pokračoval v otáčení, dokud zase nestál čelem k nim, zul si černé kožené polobotky a rozeplnul poklopec. „Přisahám, že to tam předtím nebylo.“

„Většina by se zachytila na saku,“ připomněla mu Brenda dýchavičným tónem, který Tonymu děsně lezl na nervy. Vděčně se toho pocitu chytil – byl to vítaný štít proti potenciálně trapné reakci na Leecho vylézajícího z kalhot.

Lee, oblečený jen v šedých boxerkách a černých ponožkách, se odšoural k prázdné židli u líčícího stolku a posadil se. Židle vyčítavě zaskřípala. „Nemám ponětí, jak se to tam dostalo. Přisahám, že jsem se k žádné vlhké barvě ani nepřiblížil.“

„Samozřejmě že ne,“ zapředla Brenda. Zvedla sako ze žehlicího prkna a podala ho Tonymu, aniž by až do okamžiku, kdy musela

rozprostřít kalhoty, spustila žhavý pohled z Leeiho obličeje. Ztrátu očního kontaktu si vynahradila tím, že zvolna a něžně hladila hebkou látku.

Studiem kolovaly úporné drby o tom, že Brenda a Lee spolu nedávno sdíleli žhavou chvilku na podlaze kostymérny, zatímco Brendina šéfka, Alison Parkanová, odešla do charitativního výprodeje lovit kostýmy, na které by jí stačil rozpočet. Vzhledem k tomu, jak Brenda roztáhla ruku a přitiskla ji vedle skvrny od barvy, aby se jí látka nehýbala, musel Tony připustit, že to skutečně vypadá, jako by na těch drbech něco bylo. Když tam tak stál a sledoval, jak kalhoty kropí a pak pomalými pohyby stírá barvu ze zadku Leeiho kalhot, cítil se jako šmírák.

A rozhodně tam byl přespočet.

„Poslyš, Tony, když už je Lee tady, není nutné, abys tu zůstal.“ Brenda si to očividně myslela taky.

„Jo, měl bych jít.“

„Ano, to bys měl.“ *Protože jakmile za tebou zapadnou dveře a my budeme konečně sami, ukážu tomuhle chlapovi, co mu může nabídnout skutečná žena.*

Musel obdivovat, kolik kýčovitého podtextu z padesátých let se jí podařilo vměstnat do pouhých čtyř slov.

„Řeknu Petrovi, že se vrátíš, až tě Brenda dodělá,“ prohlásil a podal Leemu jeho sako. Výraz, který se herci rozhostil na tváři, byl nanejvýš zajímavý – a trochu zoufalý. Zoufale toužící, aby už odešel? Zoufalý z toho, že odchází? Zoufale očekávající Zuzanu? Co? Víc se Tony nedozvěděl.

„Ty jsi ještě tady?“ *Kterou část „chceme být sami“ jsi nepochopil?*

Tedy nikoliv od Leeiho. Brenda tak neproniknutelná nebyla.

„Tony!“ ozval se ze slabého okolního šumu Adamův hlas. „*Hned, jak bude ta barva...*“ několik slov se ztratilo v praskotu, „...*přived Leeiho zpátky. Je tu strašná spousta věcí, které dneska musíme stihnout.*“

Nahnul se ústy nad mikrofon připnutý k límci. „Rozumím, Adame.“

„Mně jde o to, aby to jistí dva lidi s tím vzájemným porozuměním moc nepřehnali.“

„Jo, chápu.“ Aspoň myslím.

Adamovi se klepy očividně donesly taky, ačkoliv zvolil zajímavý eufemismus. Vzájemné porozumění?

„Jak dlouho ještě?“

„Sako je hotové a kalhoty...“ Tony stočil zrak k Brendě, a když ho probodla pohledem, pokrčil omluvně rameny. „...kalhoty taky. Lee už se obléká...“ Kalhoty bleskurychle vyjely vzhůru po dlouhých, svalnatých, opálených nohách. Chodidla vklouzla do bot a Lee stál v mžiku u dveří, mumlaje směrem k asistentce kostymérny neslyšné: *Promiň, musím běžet.* „A my jsme na cestě.“

„Ve městě?“

„Na cestě!“

„Konečně jsem tě slyšel. Končím.“

Už byli skoro na chodníku, když Lee promluvil. „Ano, udělali jsme to.“

Tony pokrčil rameny. „Já se neptal.“

„A byla to pěkná hloupost.“

„Já to neřekl.“ Brenda stála ve dveřích a dívala se, jak odcházejí. Věděl to, a ani se nemusel otáčet. Tony skoro cítil mezi lopatkami bodnutí metaforických nůžek a raději si držel tak velký odstup, jaký mu šířka chodníku dovolovala.

„Bylo to jen... chci říct, že jsme byli oba... a ona byla...“

„Klid,“ zarazil ho Tony dřív, než se mohl začít dozvídat podrobnosti. „Dva svéprávní, dospělí lidé. Do toho mi nic není.“

„Jasně.“ Když je chodník konečně dovedl k hlavním dveřím, Lee se zastavil. „Je to úžasný dům, že?“

„Jo, je super.“ Tony byl na změnu tématu připraven – chlapi,

zvláště pak chlapi, kteří nejsou přímo přátelé, mívají nízkou úroveň TMI^{*)}. Popravdě, jelikož Lee nebyl typem chlapa, který by se chvástal svými úspěchy, Tonyho trochu překvapilo, že o tom vůbec začal mluvit.

„Zeptal jsem se pana Brummela, jestli si myslí, že by ho majitelé prodali.“

„A co on na to?“

„Tohle není žádný obyčejný dům, hochu. Dům, jako je tenhle, nemůžeš mít. Takový dům má tebe.“

Leeho imitace podivně rytmické řeči pana domovníka byla naprosto přesná. Tony vyprskl. Chlapík středního věku ve zmačkaném oblečení, ošoupaných pracovních botách a zjevně falešnou patkou, pan Brummel – žádné křestní jméno neudal – si vzal k srdci všechna domovnická kliše a uváděl je do praxe se vším zápletem člověka, od kterého se dá čekat, že každou chvíli vykřikne: „Bylo by se mi to podařilo, nebýt vás, prašivých děcek.“^{**)}

Ale měl pravdu. Caulfieldův dům byl všechno, jen ne obyčejný.

Dům, který na přelomu minulého století postavil jistý Creighton Caulfield, podnikatel zbohatnuvší na těžbě uhlí a dřeva, spočíval na obrovských blocích bílé žuly a střechu jeho verandy podpíraly masivní trámy z kanadského červeného cedru. Měl tři podlaží, osm ložnic, taneční sál, skleník a pokoje služebnictva ve třetím patře. Dřepěl zastrčený v Národním parku Deer Lake na konci dlouhé rozježděné cesty, která byla příliš zarostlá na to, aby se ještě dala nazývat silnicí. Matt, vyhledávač lokací na volné noze, kterého si CB Productions obvykle najímala, se po silnici Deer Lake Drive jednou rozjel, aby se podíval na dům Edgarových – který se ale ukázal být příliš malý a danému scénáři

^{*)} TMI – akronym pro „too much information“, příliš mnoho informací. Používá se v situacích, kdy se vám někdo svěřuje s něčím, po čem vám nic není. (Pozn. překl.)

^{**)} Narážka na kreslený seriál Scooby Doo. (Pozn. překl.)

nevyhovoval. Veden tím, co nazýval předtuchou, ačkoliv Tony měl podezření, že prostě zabloudil – nebylo by to poprvé – si všiml dvojice vyježděných kolejí a vydal se po nich. Chester Bane, majitel iniciál dávajících jméno CB Productions, vrhl jeden krátký pohled na digitální snímky domu, který Matt na konci těch kolejí objevil, a usoudil, že je pro *Nejtemnější noc* jako dělaný.

Přestože se Caulfieldův dům nacházel v hloubi přírodního parku, zůstával v soukromém vlastnictví a takřka zapomenutý. Tony neměl tušení, jak se Chesterovi podařilo získat povolení k natáčení, ale jako nejpravděpodobnější způsob se mu jevil křik – křik do telefonu, křik za zavřenými dveřmi jeho kanceláře, křik do mobilu, zatímco přecházel přes parkoviště a ignoroval auta snažící se vyjet ven, přičemž došlo k ohnutí dvou nárazníků, jak se mu jeho zaměstnanci pokoušeli vyhnout. Důkazy svědčily o tom, že Chester Bane žil v představě, že křik může uspět tam, kde rozumné argumenty selhávají, a jeho obchodní úspěchy ho v této víře podle všeho jen utvrzovaly.

Ten dům však dokonale opravdu *byl*, navzdory nevybíravě vyjádřeným názorům řidičů, kteří museli projet po vyježděné lesní cestě s generátorem, občerstvovacím vozem, dvěma kamiony s vybavením, karavanem s maskérnou a kostymérnou a vozem se záchodky, a to tak blízko k budově, aby se to všechno dalo používat. Šatny se Chester Bane naštěstí nerozpakoval zřídit v několika ložnicích. I ty pojízdné záchodky nechal přivést až poté, co ho pan Brummel informoval o tom, kolik by stála rekonstrukce staříckého odpadního systému, kdyby ten stávající tíhu nové zátěže neunesl.

Obrovská koupelna ve druhém patře se tedy sice nechala vymalovat, ale její používání bylo v zásadě zakázáno. Malíři v ní nechali otevřená okna, aby nátěr rychleji zaschl, a když Tony zvedl hlavu a nakoukl dovnitř, viděl, jak spodní třetina záclony vlaje přes parapet ven.

Zamračil se. „Viděl jsi to?“

„Tu záclonu?“

„Ne, za záclonou, uvnitř. Měl jsem pocit, že jsem někoho zahlédl, jak se na nás dívá.“

Lee se ušklíbl a překročil divokou záplavu rostlin, které unikly ze zahrady a rozšířily se na chodník. „To mohl být Mason. Asi si odskočil zakouřit k oknu. Nejspíš si myslí, že zasychající nátěr překryje ten jeho puch.“

To dávalo smysl, až na to, že...

„Mason chodí v černém,“ namítl Tony a spěchal, aby s ním srovnal krok. „Ať to byl, kdo chtěl, měl na sobě něco bílého.“

„Možná si sundal sako, aby se neumazal od barvy. Možná si tam šel zakouřit už dřív a možná to byl on, kdo mi udělal na zadku tu šmouhu.“ Lee se zarazil s jednou nohou nakročenou na horní schod a zavrtěl hlavou. „Ne, jsem si docela jistý, že tohle bych si pamatoval.“ Pootočil se a zazubil se na Tonyho stojícího o schod níž. „Zdá se, že mám tajného obdivovatele.“

Než se Tony stačil rozhodnout, jestli za tím má hledat víc, než tam bylo, byl už Lee uvnitř a Adamův hlas mu říkal: „...*pohmi tím ssssvým zadkem, Tony. Nemáme na to tssselýskříp den.*“

„Tssselýskříp“ zapraskalo tak, že to až zabolelo. Tony následoval Leeho do domu, zatímco se snažil lépe vyladit frekvenci na vysílače, přičemž se nemohl zbavit pocitu, že je potíže s komunikací brzy přivedou do hrobu.

*

„Zahlédl tě. Ne ten herec, ten druhý.“

„Nebud' směšný, Stephene.“

„No, tvářil se, jako by tě viděl.“

„Viděl, jak z okna vlaje záclona, to je všechno. Já se umím schovávat velmi dobře.“ A pak pokračovala ostřejším tónem. „*Já nejsem ta, kterou lidi vídají v jednom kuse, nebo snad ano?*“

„To byla náhoda.“ Hlas se mu chvěl někde mezi mrzutostí a smutkem. „Já ani nevěděl, že tu ti výletníci jsou, a je mi fuk, co říká Graham. Nesnáším, když se musím schovávat.“

„Já vím,“ odpověděla smířlivým hlasem.

„A kromě toho, já nikdy neriskuji tolik jako ty. Popravdě, Cassie, co tě to napadlo udělat mu ještě jednu šmouhu?“

Usmála se a mrkla na prst umazaný od barvy. „Napadlo mě, že když už jsem ho dostala ze saka, možná bych ho mohla donutit, aby si sundal i kalhoty. Pojď.“ Vzala ho za ruku a táhla ke dveřím. „Chci vidět, co dělají teď.“

*

„Raymonde, myslím, že na tohle by ses měl raději podívat sám.“

„Stop, a uložit! To byl skvělý výkon, pánové.“ Petr hodil sluchátka do poličky pod monitorem a otočil se k hlavnímu osvětlovači. „Kolik času potřebuješ na nastavení scény osm?“

Sorge si strčil do pusy cucavou pastilku a pokrčil rameny. „Natáčet se bude tady odspodu... patnáct minut, možná dvacet. Víc ne. Až se budeme přesouvat po schodech nahoru...“

„Nepřivolávej problémy.“ Zvedl hlas jen natolik, aby ho slyšel první asistent režie... „Adame, řekni jim, že mají dvacet minut pauzu,“ ...a znovu ho ztišil, otáčeje se o sto osmdesát stupňů ke skriptce. „Tino, pojďme si tu příští scénu spolu ještě jednou projet. Když si nedáme pozor, budeme mít pořádný problém s návazností a já nechci, aby se opakovalo to co ve dvanáctém díle.“

„Aspoň víme, že tenhle seriál sleduje nejméně devadesát jedna lidí,“ podotkla a postavila se.

Petr se ušklíbl. „Já si stejně pořád myslím, že to byl jeden počítačový magor a devadesát jedna e-mailových adres.“ Když přešli do jídelny a jejich místo zaujali technici, aby přesunuli všechny režisérské monitory ke vstupnímu vchodu, kde se nebudou plést

do záběru, postavil se doprostřed haly Adam a zvedl oči k oběma hercům. „Máte patnáct minut, pánové.“

„Budu ve své šatně,“ řekl Mason, otočil se na patě a zamířil zpátky do schodů.

„Kdyby mě někdo potřeboval, já budu ve své šatně taky. Možná mi uschnou rychleji, když si je stáhnou ze zadku.“

Mouse, jehož dlouhé šedivé vlasy byly staženy spíš do krysího ocasu a jehož fyzický vzhled byl v přímém protikladu s tím, co naznačovalo jeho jméno – pokud ho někdy někdo označil za vystrašenou myšku, nežil dost dlouho, aby o tom mohl vyprávět – vystoupil zpoza kamery a pískl. „Jestli si chceš spustit gatě, na nás se neohlížej.“

Někdo se zachichotal.

Leeho reakci Tony nezaregistroval, protože si uvědomil, že ten vysoce nepravděpodobný zvuk mohla vydat pouze Kate, Mousova asistentka. Doteď by nevsadil ani cent na to, že se Kate vůbec *umí* chichotat. Popravdě si nebyl úplně jistý, že se vůbec *umí* smát.

„Tony,“ sevřela se mu kolem ramene Adamova ruka, když Lee následoval Masona do schodů a oba herci zmizeli v chodbě na druhém patře. „Dneska jsem viděl Masona s Karen od jídelní obsluhy. Běž se přesvědčit, že mu nepřidala do košíku s muffiny žádný bagel.“

„A když jo?“

„Hýbni kostrou do schodů a postarej se, aby ho nesnědl.“

„Tý po mně chceš, abych vyrval bagel Masonovi z rukou?“

„Pokud ho v nich má.“ Adam se zašklebil a chlapsky ho poplácal po rameni – kde se „chlapsky“ dalo definovat jako *radší ty než já, kámo*. „Pokud se do něj už zakousl, chci, abys mu ho vyrval z pusy.“

Mason bagely miloval, ale dentální lepidlo upevňující tesáky Raymonda Darka jednoduše nebylo uzpůsobené na skutečné

žvýkání. Po několika čtyřicetiminutových zdrženích, během kterých mu Everett musel zuby znovu připevňovat, a jednomu podstatně delším, kdy herec pravý tesák dokonce spolkl, vyhlásil Chester Bane pravidlo o zákazu bagelů v Masonově šatně. Jeli-kož Mason nemusel onen zub hledat osobně – tento úkol při-padl Jennifer, jeho osobní asistentce, která dle Tonyho názoru tolik peněz určitě nebrala – herec usoudil, že to bude považovat spíše za doporučení než za pravidlo, a dělal, co mohl, aby ho obešel.

V důsledku toho se Karen z jídelní obsluhy ocitla pod neustá-lým tlakem člověka, v němž se přitažlivý vzhled a šarm snoubil s morálními principy kočky. Nikdo jí neměl za zlé, když mu tu a tam nedokázala odolat.

Dnes nikdo nevěděl, kde je.

Nebyla u stolu ani ve voze, a na to, aby ji hledal dál, neměl čas. Tony popadl ze stolu sklenici rybízového džemu a pádil ze schodů. Bral je po dvou v naději, že Masonův dopolední záchvat žravosti ještě nestačil úplně přerušit celodenní natáčení.

Coby hvězda *Nejtěmnější noci* si Mason jako šatnu zabral nej-větší apartmá v domě. Po rekonstrukci, kterou prošlo v padesá-tých letech, zabíralo polovinu přední části druhého patra a za-hrnovalo ložnici, šatník s převlékárnou a malou koupelnu. Pod podmínkou, že omezí splachování na minimum, ji pan Brummel pro osobní Masonovo používání schválil. Lee musel používat po-jízdné záchodky jako všichni ostatní.

Všechny dveře vedoucí do chodby ve druhém patře byly vy-robeny z téže Douglasovy jedle, která vévodila i zbytku domu, ale tyhle – a rám, který je obklopoval – byly namořeny tak, aby vypadaly jako mahagonové. Tony, který dokázal ještě tak rozlišit dřevotřísku od MDF*), byl jednou nucen absolvovat dlouhou

*) MDF je „medium density fibreboard“, velmi používaný materiál s hustší strukturou než má dřevotříska. (Pozn. překl.)

přednášku na téma použití jedle místo mahagonu, kterou mu udělil hlavní osvětlovač, jenž se ve volném čase zabýval vyřezáváním ozdobných šachových figurek. Musel tenkrát uznat, že ten napůl dokončený jezdec vyvedený v kompletním dresu wrestlingového šampiona, jehož řezbář vytáhl z kapsy, byl vážně něco. Tony už už zvedal ruku, že zaklepe na dveře Masonova pokoje, když si všiml, že oba horní panely byly vyspravovány. V příšeří druhého patra nebyly ty vyměněné kusy desek skoro vidět, ale při pohledu zblízka dokázal rozeznat nepatrný rozdíl v barvě mořidla. Na jejich tvaru bylo cosi povědomého, ale...

Ještě s rukou ve vzduchu uskočil, když se dveře náhle prudce rozletěly.

A z nich na něj vytřeštěnýma očima hleděl Mason. „V mé koupelně něco je!“

„Něco?“ otázal se Tony, zatímco se snažil zjistit, jestli jsou oba tesáky pořád na svém místě.

„Něco!“

„Dobře.“ Tony se už chystal naznačit, že řešení problémů s vodoinstalací rozhodně nemá v popisu práce a že by se Mason měl obrátit na pana Brummela, ale rozmyslel si to, když uslyšel další jeho slova.

„Křčilo se to mezi sprchou a záchodem.“

„To?“

„Neviděl jsem, co to přesně je, bylo tam plno stínů...“

A do prdele. „Možná se na to radši podívám.“ Než stačil Mason něco namítnout – a než si to stačil rozmyslet a s křikem utéct – už si to rázoval ložnicí, pak šatnou a nakonec otevřel dveře do koupelny. Sluneční světlo proudící okny barevnost scény nijak nevylepšilo, ale aspoň zahnilo veškeré stíny. Tony se otočil k záchodové míse a ke sprchovému koutu a zamračil se. Nešlo mu na rozum, co herec mohl vidět, protože mezi těmi dvěma věcmi nebylo místo ani na...

Něco.

Houpalo se to na místě.

Dopředu.

Zpátky.

Ruce obemknuté okolo kolen, slzami zalitá tvář obrácená ke světlu.

A nic.

Jen prostor, který byl až příliš malý pro objemné tělo, které tam tak docela nebylo.

Se silným svěděním mezi lopatkami a sklenicí džemu před sebou coby štítem vkročil Tony do místnosti. Na zadní stěně se roztančily stíny a vyplnily těch patnáct centimetrů mezi zácho-dem a sprchou mihotavými odstíny šedi. Bylo to všechno, co viděl?

Hloupá otázka.

Ne.

Tak co teď? Měl s tím něco udělat?

Ať to bylo cokoli, to houpání a pláč nevypadaly, že by měly být nějak aktivně nebezpečné.

„No, Fostere?“

„Kurva!“ skočil dopředu a prudce se obrátil. Se srdcem bušícím tak hlasitě, že přes ně skoro neslyšel vlastní myšlenky, ukázal ven z okna na větev cedru pohybující se větrem, a bezostyšně zalhal: „Tady je ten váš stín.“

Pak se vítr znovu utišíl a stíny zmizely.

Mason se prohrábl prsty ve vlasech a rychle se rozhlédl po místnosti. „Samozřejmě. Teď vidět jsou, a teď ne.“ *Já se nebál*, dodal tón jeho hlasu, když vysunul bradu. *Ať tě ani na chvíli nenapadne, že snad ano.* „Jsi trochu nervózní, ne?“

„Neslyšel jsem vás za sebou.“ Což byla pravda, protože ho neslyšel – ačkoliv ten obdivný tón použil čistě proto, aby herce zmanipuloval. Kdo si chce udržet práci u filmu, musí pilovat svůj talent.

Mason se zapýřil, přesně podle plánu. „No ano, když chci, umím se pohybovat tiše jako kočka.“

Podle Tonyho – pravda, poněkud omezených – zkušeností s kočkami, vydávala dotyčná zvířata při dusání bytem hluk, který byl v naprostém nepoměru k jejich velikosti, ale Masonovi se ta hláška zjevně líbila, tak jen neurčitě přikývl na souhlas.

„Je tady strašlivá zima...“

No, strašlivá možná ne, ale zatraceně chladno tam bylo.

„Ten džem je pro mě?“

Džem? Vysledoval Masonův pohled až ke své ruce. „Aha, jo.“

„Polož ho vedle košíku. A pak máš určitě spoustu práce.“ Herrec našpulil rty. Oba tesáky byly stále na svém místě. „Důležité práce produkčního asistenta.“

Čirou shodou okolností a navzdory sarkasmu opravdu měl.

V košíku žádné bagely neležely, ale na tácku bylo vedle špiňavého nože roztroušeno několik zrníček máku. Tony položil sklenici, otočil se a všiml si talířku napůl ukrytého za květinou vévodící stolku vedle velikého křesla u okna. *Polední bagel.*

Mason si namazal svačinku, položil si ji, aby si mohl zajít na záchod, a...

Pěkně jedno po druhém. Nejdřív bagel. Potom koupelna.

Sáhl do svého nitra pro trochu klidu, polohlasem si ta čtyři slova zamumlal a první polovina bagelu narazila do jeho ruky s oním mastně lepkavým plácnutím, které svědčilo o tom, že Mason rozhodně nešetřil ani máslem, ani medem.

„Fostere?“

„Už jsem na odchodu.“

Vzato kolem a kolem ho náhlý pláč z koupelny ani moc nepřekvapil.

Jak se Mason po tom zvuku otočil, stopil Tony i druhou polovinu bagelu. „Zavzdušněné trubky,“ řekl cestou ke dveřím. „Staré rozvody.“

Herec po něm střelil přes celou místnost zničujícím pohledem. „To jsem věděl.“

„Jasně.“ Až na to, že staré rozvody zřídka kdy zněly tak nešťastně a výmluvně. Ty poslední zvuky vypadaly skoro jako slova. Tonyho velmi uklidnilo, že jen *skoro*.

Jakmile se bezpečně ocitl na druhé straně dveří, připlácl obě poloviny bagelu, tu s máslem i tu s medem, znovu k sobě a zamířil k odpadkovému koši na opačném konci chodby, přičemž si nacvičoval, co řekne, až Mason zjistí, že jeho bagel zmizel. „*Já se k němu ani nepřiblížil!*“

Ne blíže než na dva metry, a Mason to věděl.

Ačkoliv *blížkost* je relativní pojem. V současné době dokázal nerozbitnými předměty pohnout skoro na tři metry. Ty rozbitné měly stále tendenci vybuchovat. Ařiny poznámky se o výbuších nezmiňovaly, ale Arra měla až do příchodu stínů u CB Productions na starosti speciální efekty, takže bylo možné, že kusy láhve od piva poletující po místnosti nepovažovala za nic důležitého. Naštěstí se Zev tehdy dostavil dřív, než bylo domluveno, a s velkou ochotou ho odvezl do nemocnice, aby si mohl největší kus skla nechat vyndat z paže. Jeho názor na žonglování s pivními lahvemi byl značně šízravý. Tony nenašel odvahu k tomu, aby si zjistil, co si asi myslí o čarodějnictví.

Slovní spojení „čaroděj speciálních efektů“ se v jejich branži už dávno stalo klišé. Arra Pelindraková, jenž se jim sedm let starala o exploze a ožívování mrtvol, byla opravdovou čarodějkou. Ve srovnání s věcmi, které dokázal připravit jejich nový maník, se ukázalo, že v jemných detailech speciálních efektů jedenadvacátého století se zas tak dobře nevyznala, ale zato byla *skutečnou* čarodějkou. Stíny a zlo, které je ovládalo, za ní přišly portálem, který mezi jejich a naším světem sama otevřela. Výsledek bitvy dlouho visel na vlásku, ale Tony ji nakonec přesvědčil, aby se vzchopila a bojovala, a když bylo po všem, mohla

se vrátit domů – ale než to udělala, prohlásila cosi fantastického. „Ty by ses také mohl stát čarodějem.“ On s ní odejít odmítl, a tak mu aspoň odkázala notebook obsahující šest vymakaných her pavoučího solitéru, které mu měly umožnit nahlédnout do budoucnosti, a také to, co si sám pro sebe pojmenoval Čarokravina 101; tabulkový procesor a značně mlhavý návod, jak se stát čarodějem.

On nebyl žádný čaroděj, byl produkční asistent, který se snažil stoupat v branži vzhůru až do doby, kdy to budou jeho vize, co v hlavním vysílacím čase přitáhne k obrazovkám mužské diváky ve věku mezi 19 a 29 lety. Původně ten notebook neměl vůbec v úmyslu použít.

A taky byly doby, během uplynulých několika měsíců, kdy se od něj dokázal držet dál celé týdny. Tedy, jednou. A ty týdny byly tři. Hned poté, co mu museli vyndávat z ruky ostrý střep.

Magie byla stejně jako televize založena na práci s energií.

A občas přinášela výsledky.

Masonovy dveře se prudce rozletěly a Tony, jemuž v té chvíli v hlavě neproběhlo nic než: „*A do prdele*,“ otevřel dveře, u kterých právě stál, skočil do místnosti a tiše za sebou zavřel. Měl dojem, že to jeho *Já se k vašemu bagelu ani nepřiblížil* bude fungovat mnohem lépe, když nebude mít ruce upatlané od másla, medu a makových semínek.

Podle pachy vlhké barvy poznal, kde je, dřív než se otočil.

V koupelně ve druhém patře.

V téhle koupelně žádné stíny nebyly. Nacházela se na straně domu, která nebyla nikdy vystavena přímým slunečním paprskům, ačkoliv otevřeným oknem sem pronikalo dost světla na to, aby čerstvý nátěr pololesklé bílé barvy doslova zářil. I když domovní kanalizace prošla v padesátých letech rekonstrukcí, příslušenství zůstalo původní – což byl důvod, proč se retrospektivní scéna točila právě v této místnosti.

Bylo to s podivem, ale ve srovnání s touto o třicet let starší koupelnou vypadala Masonova zastarale a... strašidelně.

Byly to jen mihotavé stíny cedru a vzduch v trubkách, řekl si.

Když ti to usnadní život, ušklíblo se jeho vnitřní já.

Vyser si voko.

Těžké dveře sem žádný zvuk z chodby nepropouštěly, takže Tony neměl ponětí, jestli se Mason ještě pořád potlouká kolem, hledá ho a loví svůj ztracený bagel.

Pokud fungují kohoutky, můžu si aspoň umýt ruce.

S použitím jediného nelepkavého místečka na pravé dlani o velikosti centimetru čtverečního se Tony opřel do staré pákové baterie a pustil studenou vodu. A čekal. Zrovna když se ji chystal znovu zavřít, protože si myslel, že baterie ještě není zapojená, vytryskla z kohoutku hustá, červenohnědá kapalina páchnoucí železem a hnilobou.

Se srdcem v krku odskočil od umyvadla.

Krev!

Ne, počkat, rez.

Než se mu podařilo dostat dech zpátky pod kontrolu, voda se vyčistila. Cítil se jako blázen. Umyl si ruce, utřel je do kalhot a zavřel kohoutek. Podíval se do velkého a trochu ušmudlaného zrcadla, aby se zkontroloval, a zamračil se.

Za ním, na stěně... vypadalo to, jako by někdo zaryl prstem do vlhké malby. Když se otočil a světlo dopadlo na zeď z jiného úhlu, šmouha zmizela. Zrcadlo – šmouha od prstu. Žádné zrcadlo – žádná šmouha.

Tak teď už víme, odkud se vzala šmouha na Leeho saku. Druhá otázka: kdo ji tam udělal? Zdálo se, že hlavní podezřelou je Brenda. Byla nahoře zkontrolovat oba herce před natáčením, takže by si skvrn, kdyby tam už byly, musela všimnout, a výsledkem byl Lee s nahým zadkem v jejím karavanu... *a nezapomínejme, že s jeho zadkem byla obeznámena už předtím.*

On si pravděpodobně ani nevšiml, že se ho dotkla, když šla kolem.

Příležitost a motiv ukazovaly přímo na Brendu.

Čas...

Tony mrkl na hodinky.

„Do háje!“ Dvacet tři minuty od chvíle, kdy Adam vyhlásil dvacetiminutovou přestávku. Pozitivní na tom bylo, že ho Mason kvůli zakázané svačince nebude moci otravovat před ostatními. Tony vyklouzl na chodbu a rozběhl se k zadnímu schodišti, aby si to obešel přes kuchyni. S trochou štěstí ho zatím nikdo nepostrádal – jedna z výhod toho, když někdo stojí na tak nízkém stupni společenského žebříčku.

Zatímco běžel, uvědomil si, že ohledně jedné věci měl Mason pravdu. *Vážně je tady strašná kosa.*

*

„Proč byl v koupelně? Graham říkal, že tam budeme v bezpečí, že to tu až do zítřka nebudou používat.“

„Buď zticha, Stephene!“ Cassie štípala bratra do ruky. „Chceš, aby tě uslyšel?“

„Au. Na to je už příliš daleko!“

„Tím si nejsem tak jistá.“ Zamyšleně se zamračila, zatímco mladík prošel dveřmi vedoucími ke schodišti mezi pokoji pro služebnictvo a kuchyní. „Mám pocit, že jemu neunikne skoro nic.“

Stephen se ušklíbl a upravil si na čele napomádovaný pramen plavě blondatých vlasů. „Tak to je dobře, že jsme v té koupelně nebyli.“

„Ano... ještě že tak.“

*

Slunce zapadalo v 8:54 večer. To byla jedna z věcí, kterou si Tony nemohl nepamatovat. Každé ráno se podíval do novin, poznal si čas, a jak se odpoledne chýlilo k večeru, pořád si hlídal hodinky.

Wanda, nová asistentka kanceláře, přinesla v sedm hodin rozpis práce na další den – půlarchy papírů s obecnými informacemi a s odpovídajícími částmi scénáře. Tony jí je pomohl sesbírat z podlahy verandy.

„To je tak trapné!“

Podal jí zmuchlanou hromádku. „Netrap se tím, každý někdy zakopne. Zrovna dneska se mi přihodil malý elegantní pád ze zadního schodiště.“ Schody tam byly nepravidelné, on špatně došlápl, a jen tak tak, že se z toho příkrého srázu nezřítíl dolů po hlavě.

„Spadnout elegantně je lepší než sebou seknout a odřít si koleno,“ zamumlala Wanda, strčila si sesbírané listy do podpaží a začala si zmuchlaným kapesníkem utírat zasychající krev. „A kolik lidí tě přitom vidělo?“

„Nikdo, ale...“

„Mě jsi viděl ty.“ Ukázala na něj. „A taky Brenda.“ Ukázala za sebe na karavan. „Protože jsem slyšela ten její řehot. A taky ten Sikh s kytkou v květináči.“

„Dalal. Náš rekvizitář.“

„To je fuk. Jde o to, že mě viděli tři lidi. Tebe neviděl nikdo, a *mně* navíc teče krev.“

„Jo. Tak ať ti aspoň neteče na předpověď počasí. Co bychom si počali, kdybychom nevěděli, že zítra bude se sedmdesátiprocentní pravděpodobností pršet?“

Prudce se narovнала a stáhla nosní dírky tak, že mu nebylo jasné, jak dokáže dýchat a mluvit současně. „To jsi mě moc neuklidnil!“

„Cože?“

„Tou svojí poznámkou jsi mě teda moc neuklidnil!“

„Jen jsem si dělal srandu.“ Tony si povytáhl koutky úst. „Vidíš, jak se usmívám?“

„To není legrační!“

„Ale já jsem ne...“

„Dovolíš, vezmu to dovnitř!“

„Jak chceš.“ Nedělal si legraci z ní. Rozhodně. No dobře, možná trochu. „Já zůstanu ještě chvíli venku a utřu ze země tvoji krev.“

„Bezva.“ Otočila se na patě svých ortopedických bot a rázným krokem zmizela ve dveřích.

„Někdo by tady potřeboval omezit kofein,“ povzdechl si Tony. Když upadla, stál necelý metr a půl od ní, dost blízko na to, aby slyšel měkce tvrdý náraz svědčící o nepochybném narušení pokožky, a měl dost dobrou představu, kde přesně došlo ke kontaktu s podlahou verandy. Kupodivu, přestože viděl, jak jí po holení stékají kapky krve, na kamenné podlaze žádnou nenašel. Nejspíš byla vynervovaná z toho, že se ztrapnila, a vyskočila zpátky na nohy dřív, než jí mohla vůbec začít téct.

Pravděpodobně.

Natáčení zabalili přibližně v 8:30 večer.

„Hezký krátký den, lidi. Dobrá práce. Jedenáct a půl hodiny,“ dodal směrem k Sorgemu, zatímco uhýbal z cesty elektrikáři. „To se nám zítra v žádném případě nepodaří, když tu budeme mít kompars.“

Na to, aby dokázal pochytit všechny nuance osvětlovačovy odpovědi, Tony francouzské nadávky zase tak dobře neovládal.

Kapitola druhá

Ahoj, Henry, tady Tony.“ Přehodil si telefon do druhé ruky a natáhl se dozadu do ledničky. „Je velká pravděpodobnost, že zítra budeme točit dlouho do noci...“ Jak dlouho už tu měl to jídlo z čínské restaurace? „...a tak jsem si myslel, že bych se...“ Otevřel krabičku a hleděl na jednolitě šedozelený povrch jídla. Už si sice vůbec nepamatoval, co si to tenkrát objednal, ale měl silné podezření, že takhle to nevypadalo, „...s tebou sešel raději u...“ Přerušilo ho cvaknutí zvedaného sluchátka. „Henry?“

„Tony? Promiň, byl jsem ve sprše.“

„Půjdeš se ven najíst?“

Úsměv v hlase druhého muže nemohl neslyšet. „A je ti do toho něco?“

„Vůbec nic. Jen jsem byl zvědavý.“ Ta boloňská ještě vypadala jedle. Tedy, z větší části. Hodil ji na kuchyňskou linku a zavřel dveře ledničky. „Zítra budeme pracovat s komparsisty, takže nejspíš přijdu pozdě.“

„To *s komparsisty* říkáš tak, jako bys přemýšlel, že na ně zavoláš deratizační firmu.“

„Já ne, ale Sorge s Petrem ano. Práci s komparesem nenávidí.“ Tony sáhl do přihrádky plné identických plastových kelímků, vzal jeden s hořčicí, zuby mu odtrhl víčko a vyklopil jeho obsah na krajíc chleba. „Možná bude nejlepší, když se sejdem až u divadla. Představení začíná v deset, takže jestli tam do tři čtvrtě nebudu, jdi dovnitř a posaď se. Já tě najdu.“

„Můžeme to odložit na jindy.“

„Bez šance. Jak často se dostaneš v létě do divadla?“ Tonyho kamarádi z filmové školy natáčeli záznam představení pro místní kabelovou televizi a v hlavních rolích účinkovali prominentní filmoví herci. Opona se měla otevřít až v deset, protože nemohli sehnat kamerové zařízení dřív, než ho přestane používat denní směna. Tony neměl tušení, jak se jim podařilo přesvědčit divadlo a herce, aby se podřídili jejich časovému plánu, ale to nebyl jeho problém. Když se o tom doslechl, uvědomil si, že tohle představení je pro Henryho jako stvořené. Vzhledem k pozdním západům a brzkým východům slunce se Henry v létě moc ven nedostal. Okrájel z půl tuctu plátků boloňské lehce nazelenalé okraje a začal k ní přikusovat chleba s hořčicí. „Víš, kde je divadlo Vogue, že jo?“

„Na Granvillské, Tony, prakticky za rohem. Myslím, že to najdu.“

„Klid, jen se ujišťuju.“ Namazal si druhý chleba s hořčicí.

„Věděl jsi, že v divadle Vogue straší?“

„Opravdu straší, nebo straší z reklamních důvodů?“

„Mám podezření, že od každého trochu.“

Tony se znovu zakousl do sendviče. „Myslíš, že zítra večer něco uvidíme?“

„Myslím, že budeme muset počkat do zítřejšího večera, a pak to zjistíme.“

„Ptám se jen proto, že naše poslední zkušenost s duchy zrovna moc zábavná nebyla.“ Zemřelo při ní několik nevinných lidí

a až do nedávného incidentu se stíny z jiného světa byla hlavním zdrojem Tonyho nočních můr. Tedy spolu s nemrtvým staroegyptským čarodějem.

„Tenhle chlapík je evidentně mnohem méně interaktivní,“ odvětil Henry suše. „Co to jíš?“

„Boloňský sendvič.“

„Taky mě napadlo, že bych si dal Itala.“

„Dobrou noc, Henry!“ Tony zavrtěl hlavou, vypnul telefon a hodil ho na zmuchlanou deku na rozkládacím gauči. „Je mu přes čtyři sta šedesát,“ řekl obecně do prostoru. „Jeden by si myslel, že už by se mohl naučit nový vtip.“

Upíři: žádní velcí fandové současného humoru.

*

„Sedmdesátiprocentní pravděpodobnost deště, to mě podrž,“ mumlal si Tony, když dojel na konec Deer Lake Drive a zaparkoval za Sorgeho minivanem. Déšť mu skrápěl čelní sklo s takovou silou a intenzitou, že ho stěrače téměř nebyly schopné zvládnout. Vypnul motor, hmátl na sedadlo spolujezdce pro batůžek a přetáhl si přes hlavu kapuci své staré zelené pláštěnky. Jasně, vypadala trapně, ale udržela ho i s batůžkem z větší části v suchu. Kromě toho, ještě nebylo snad ani sedm třicet ráno – podle předpisů odborové organizace ACTRA měli herci nárok na dvanáctihodinovou pauzu, zatímco technický štáb pouze na desetihodinovou – byl uprostřed přírodního parku a chystal se vydat po zarostlém chodníku k zapomenutému domu. Kdo ho tady k čertu mohl vidět?

*

Stephen se s širokým úsměvem ve tváři odvrátil od okna.

„Poslechni si, jak ta voda řinčí v okapech, Cass! Tohle určitě naplní nádrž až po okraj. Graham bude v sedmém nebi.“

„A Grahamovo štěstí je to jediné, na čem tu záleží, že?“ zabručela, zatímco si třela holé ruce.

„Tak jsem to nemyslel.“ Zamračil se. „Co je to s tebou?“

„Já nevím.“ Když zvedla zrak, měla matný pohled. „Mám takový nějaký pocit...“

„Zvláštní?“

Zavrtěla hlavou. „Povědomý.“

*

Stromy snížily intenzitu deště na snesitelnou povodeň. Tony se opatrně vyhýbal vyjetým kolejím plným vody a občasným mezerám mezi stromy, kde proudy vody ničím nerušený bičovaly zemi, a cachtal směrem k domu. O půl kilometru později, když se dostal na volné prostranství a na konci příjezdové cesty spatřil masivní siluetu domu, práskl hrom tak silně, až mu zachrastily všechny kosti v těle a temná budova vyvstala v ostrém reliéfu na pozadí ježaté diagonály blesku.

„No, jestli tohle není klíšé, tak už vážně nevím,“ povzdechl si, kopnutím se zbavil přibližně desetikilového nánosů bahna z boty a pokračoval v cestě.

Když se konečně dostal na zápraží kuchyňských dveří, setřepal na ploché kamenné dláždění malé verandy několik litrů vody z kapuce, přidal k hromadě mokré obuvi svoje boty a vytáhl z batůžku mokašiny. Zastavil se u velkého stolu s občerstvením, zmocnil se šálku kávy – lidi z jídelny obsluhy, jedni z nejpraktičtějších ve filmové branži, se už dávno zabydli v kuchyni – a zamířil do majordomovy komory, kde si zřídil kancelář asistent režiséra. Strčil si batůžek do jedné ze spodních skříněk, povzdechl si a sáhl po vysílačce. Na kanálu číslo jedna, Adamově kanálu,

bylo zatím ticho. Adam tu ještě nemusel být, nebo jen možná právě nemluvil – to se nedalo říct. Operátor generátoru a zbytek jeho transportní čety na kanálu osm měli pár slov k udržování provozu v tomhle dešti. Tony, poněkud ohromený zjištěním, že sprosté nadávky dokázaly zjevně proniknout rušením bez újmy na srozumitelnosti, si přeladil přístroj zpátky na první kanál a zamířil do skleníku v zadní části domu.

Kompars čeká.

Tony už to slyšel; to tiché hučení, jak si na své agenty současně stěžovaly dva tucty různých hlasů.

Když procházel kolem úpatí zadního schodiště pro služebníctvo, upoutal jeho pozornost další zvuk. Vzdálené, rytmické skřípání. *Vrz, skříp. Vrz, skříp.* Jako by se něco... houpalo. Někdo nejspíš nechal otevřené dveře do druhého patra. Chvilí přemýšlel, že vyjde nahoru a zavře je, ale pak uviděl u značky označující tři čtvrtiny sedět černou kočku a rozmyslel si to. Ty křivé, úzké a příkré schody se ho už tak pokusily jednou zabít, a to na nich ani neměl o co zakopnout. Náhlý poryv studeného vzduchu vanoucího z druhého patra mu zježil všechny chloupky na krku a ujistil ho o správnosti jeho rozhodnutí. Vlhké oblečení, studený vzduch – nijak lákavá kombinace. Kromě toho už tak měl zpoždění.

Znovu si usrkl kávy a pospíchal dál úzkou chodbou, na jejímž konci sešel po třech kamenných schůdcích do skleníku.

Dům byl už třicet let opuštěný všemi kromě najatých domovníků a nezdálo se, že by se některý z nich obtěžoval něco uvnitř pěstovat. Ve skleníku se už nenacházely ani suché pahýly vegetace. Vyvýšené záhony zely prázdnotou. Malý rybníček zel prázdnotou. Velké kamenné truhlíky zely prázdnotou. Zato na podlaze všude kolem bylo poněkud plno.

Na druhé straně rybníčku se několik mužů a žen převlékalo do vlastních současných večerních šatů a činili tak s nonšalancí

lidí, pro které vidět jiné lidi ve spodním prádle dávno přestalo být novinkou, kvůli níž by se měli nějak vzrušovat. Stejně jako je vůbec nevzrušovalo vědomí, že někdo vidí je. Mnozí další lidé – už převlečení – posedávali na natěsnaných skládacích židlích z umělé hmoty, popíjeli kávu, četli noviny a čekali, až na ně přijde řada s líčením.

Dva líčící stolky stály u kamenné stěny, kterou skleník sdílel s domem. Některá studia nechávala komparsisty, aby se učesali a nalíčili sami, ale to Everett odmítl připustit a Chester Bane, přestože byl obvykle takový škudlil, že byl schopen požadovat vrácení šesti centů z nikláku, tentokrát připustil, ať je po jeho. U druhého stolku se činila Sharyl, Everettova asistentka pracující na půl úvazku u CB Productions a na půl úvazku u místní pohřební služby. Natáčky, tužicí spreje a blíže neurčený počet štětců se míhaly oslnivou rychlostí, a když Everett křikl: „Stop!“ Tony si uvědomil, že spolu závodí.

„To není fér!“ postěžovala si Sharyl, zatímco rejčila velkým štětcem na pudr po vysokém oblouku mužské pleši. „Já musela pokrýt větší plochu.“

„Já měl zase delikátnější aplikaci.“

„No jo, já jsem rychlejší, když u toho leží.“ Ustoupila a hodila velký štětec na tácek. „Vypadáte roztomile.“

Tonymu nepřipadalo, že by se ten muž – *bílé pleti, mezi třiceti a čtyřiceti, vlastní večerní oblek podmínkou* – tvářil nějak zvlášť přesvědčeně. Nebo nějak zvlášť šťastně, že to slyší.

„Další dva!“ zařval Everett, aby přehlušil déšť bubnující na sklo. Mávnutím ruky propustil oba hotové komparsisty ze židlí a ještě dodal: „Nesahejte si na tvář!“ Tony sice neslyšel, co mu na to žena řekla, ale z Everettovy odpovědi bylo naprosto jasné, že je na své umění poněkud citlivý.

Tony zamával několika lidem, které znal už z předchozích epizod, a taky jednomu chlápku, kterého párkrát potkal v klubu

Gandydancer^{*)}, a prodral se ke karetnímu stolku vedle kávovaru. Zvedl psací desku s přicvaknutými papíry pocákanou od kávy a zkontroloval stránku s prezencí. Zdálo se mu, že je na ní nějak málo jmen.

„Hej! Poslouchejte mě všichni!“ Déšť bubnoval do skla tak silně, až hrozilo, že ho nikdo neuslyší, a tak přidal na hlase. „Jestli jste se nepodepsali, udělejte to prosím teď. Musím si vás odškrtat podle hlavního seznamu.“

Nikdo se ani nepohnul.

„Pokud vaše jména nebudou na obou seznamech, nedostanete zaplacení!“

Okamžitě se k němu rozběhlo asi půl tuctu lidí.

Jiná studia by si na krocení davu komparsistů najala zvláštního produkčního asistenta nebo asistenta režie v zácvičku. Chester Bane byl toho názoru, že jsou to všechno dospělí lidé a jako takoví jsou tudíž dokonale schopní dojít ze shromaždiště na scénu, aniž by si on musel platit zvláštní sílu, která by dohlédla na to, jestli to zvládnou. Jelikož však lidská přirozenost byla taková, jaká byla, a jelikož měli natočeny dvě třetiny seriálu, mohl Tony se značnou jistotou garantovat, že se mezi nimi najde jeden – případně dva nebo tři – který se někam zatoulá a bude potřebovat nahnat zpátky ke stádu. Takže svou roli ovčáckého psa hodlal plnit co nejsvědomitěji. Vrčení povoleno, kousání se nedoporučuje.

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že to ječení nebyla oficiální zkouška. Komparsisté vystupující v upířích filmech obecně ječeli poměrně často. Někteří z nich pohrdali spontánně vyjádřenou hrůzou svých kolegů a rádi si ji nacvičili.

Na protější straně skleníku si polooblečená žena tiskla k hrudi punčocháče a za neustálého ječení couvala od jednoho

^{*)} „*Gandydancer*“, v překladu *Železničář, je vyhlášený vancouverský podnik pro homosexuální muže.* (Pozn. překl.)

z vyvýšených záhonů. Než se k ní Tony dostal, přešlo její ječení do vzlykotu, který nebylo přes déšť téměř slyšet.

„Co je?“ ptal se jí. „Co se děje?“

Žena, vycvičená odpovídat komukoliv, kdo měl v ruce složku papírů a vysílačku, ukázala chvějícím se prstem k zahradě. „Sedla jsem si támhle na tu zídku, abych si oblékla...“ druhou rukou zamávala tmavošedými punčocháči, „...a tak nějak jsem upadla. Dozadu.“ Rozhlédla se kolem sebe, náhle si uvědomila, že má obecenstvo, a navzdory strachu začala hrát. „Opřela jsem se rukou o hlínu. Trochu se mi do ní zabořila. A v příštím okamžiku mě za ni něco *popadlo*.“

„Něco?“

„Prsty. Cítila jsem, jak se mi kolem ruky sevřely prsty. Studené prsty.“ Pootočila se ke svým posluchačům. „Jako prsty z *hrobu*.“

Tony musel uznat, že vyvýšené záhony opravdu značně připomínají hroby. *Jo, stejně jako kterákoliv jiná bromada hlíny, která je delší než širší.* Udělal krok dopředu, všiml si místa, kde byla hlína porušená, a šťouchl do ní deskami. Historce s prsty samozřejmě ani trochu nevěřil, ale neviděl důvod, proč zbytečně riskovat. Během několika posledních let se naučil, že víra nemá s realitou naprosto nic společného.

Desky se zabořily do hlíny asi centimetr hluboko a s klepnutím se zastavily.

Klepnutí znělo poměrně bezpečně.

Podle Tonyho zkušeností metafyzično obvykle neklepalo.

Po chvíli kutání vytáhl zrezivělé zahradnické hrabíčky bez rukojeti.

„Necítíte tohle?“

„Ne.“ Dramaticky se otřásla. „Cítila jsem prsty.“

„Studené prsty.“ Tony natáhl ruku s nástrojem k ní a ona se ho zkusmo dotkla.

„Dobře, možná.“

„Možná?“

„Fajn.“ Ušklíbala se. „Pravděpodobně. Stačí? Měla jsem pocit, že jsou to prsty. Vždyť se sotva rozednilo, je to tady celé tak nějak strašidelné a já ještě neměla ani kafe!“

Představení skončilo, ostatní komparsisté se začali pomalu rozcházet a žena, která předtím ječela, ostentativně pokračovala v oblékání. Tony hodil hrabičky zpátky na záhon a zamířil ke dveřím. Když šel kolem Everetta, zeptal se ho, jak to vypadá s časem.

„Až je budou potřebovat, budou připravení,“ odpověděl Everett a rozmáchlými pohyby pokračoval v nanášení rtěnky. „Ale ne abys mě citoval.“

„Viš, já tě tak nějak citovat musím, Everette. Adam se mě na to bude ptát.“

„Fajn.“ Razantním pohybem zavřel rtěnku a v elegantním gestu vytáhl řasenku. „Ale neříkej, že jsem tě nevaroval. Prosím vás, uklidněte se,“ dodal k ženě středního věku, která se snažila uhnout před míhajícími se černými štetinami. „Už to dělám třicet let a ještě jsem nikomu oko nevyrazil.“

„Já jsem tuhle musela jedno oko zarážet dovnitř,“ prohodila Sharyl a Tony usoudil, že už by měl jít. Sharyliny morbidní historky byly obvykle k popukání, ale on jednoduše neměl na žerty o mrtvolách náladu. Na prahu se zastavil a přelétl místnost pohledem, aby si její osazenstvo naposledy spočítal. Hosté večírku a číšníci měli tendence držet se u svých, čímž mu to trochu usnadnili.

Dvacet pět.

Podpisů je jenom dvacet čtyři.

Po druhém počítání došel ke správnému počtu hlav a po třetím si to potvrdil. Poprvé se musel splést – dobrat se správného počtu lidí v davu kolem největšího truhlíku nebylo nic jednoduchého. Už se chystal otočit, když se zarazil a zaostřil zrak k zadní

zahradě, kde jeho pozornost upoutal rozmazaný pohyb. Skoro to vypadalo, jako by se ty hrabičky postavily na zlomenou násadu a zamávaly na něj hákovitými prsty. Až na to, že hrabičky nikde neviděl.

Úvahy nad tím, co asi tak mohl vidět – vzhledem k nepřítomnosti hrabiček – náhle ukončil jednoznačný závěr. Jestli hrabičky zmizely, musel je někdo vzít. *Úžasné. Máme tu lovce suvenýrů.*

Tu a tam se totiž vyskytl komparsista, který se rád bavil tím, že si z každého angažmá odnesl něco malého na památku. Když se na scéně vyskytl lovec suvenýrů, měly malé, snadno přenosné předměty výraznou tendenci mizet. Během sedmé epizody se ztratil kalamář ze stolu Raymonda Darka. Poté co se k incidentu vyjádřil Chester Bane – „Nikdo z téhle skupiny nedostane další práci, dokud se mi nevrátí můj majetek!“ – byly kalamáře vráceny hned čtyři. Bohužel, většina malých, snadno přenosných předmětů z tohoto natáčení patřila současným majitelům Caulfieldova domu, nikoliv CB Productions, a byla tu slušná pravděpodobnost, že pokud se něco ztratí, štáb si toho hned nevšimne.

Radši to dám vědět Keishe.

Cestou si vzal z kuchyně skořicovou zemi, papír s podpisy nechal v kanceláři asistenta režie a zamířil do salónku. Původní scénář obsahoval ples a přítomnost tanečního sálu byla jedním z důvodů, proč Chester Bane po tomhle domě tak skočil. Problém spočíval v tom, že taneční sál byl obrovský, a kdyby najali tolik lidí, aby ho zaplnili – a to i s použitím filmových triků – zcela by vyčerpali rozpočet na kompars. Jelikož je ještě čekali natáčení epizody dvacet dva, v níž figuroval dav vyjících vesničanů s vidlemi a pochodněmi, změnil se původní ples na menší večírek a celá akce se přestěhovala do salónku.

Jedné straně pokoje obloženého dřevem z Douglasovy jedle vévodil obrovský kamenný krb. Nad ním, zasazené přímo do kamene, bylo veliké zrcadlo v mohutném zlatém rámu. Venkovní

stěnu rozčleňovalo šest vysokých oken s mnoha tabulkami a na-
proti nim, podél vnitřní stěny, stála vestavěná knihovna s pro-
sklenými dvířky. Závěsy byly vínově červené se zlatými štrápci
a šňůrami – a obě tyto barvy se nalézaly i na polstrování nábytku.
Takřka sto let změn a rekonstrukcí se pokoje v zásadě nijak nedo-
tklo. Uprostřed všeho luxusu stál Petr, Sorge, osvětlovač, vedoucí
techniků a scénografka Keisha. Všichni hleděli vzhůru.

„Stropy jsou tu vysoké dost. Můžeme pod nimi natáčet,“ říkal
právě Petr, když se k nim připojil Tony.

„Budeme držet kamery nízko,“ souhlasil Sorge. „Tak bude na
záběrech pořád dost lidí.“

Hlavní osvětlovač dál zamračeně zkoumal strop. „Možná po-
může, když dáme pod každý z nich stínítko.“

„To nemůže škodit,“ připustil osvětlovač.

Keisha nezávazně, i když poněkud pochybovačně přikývla.

Tak se nahoru podíval i Tony.

„A do prdele.“ To, o čem mluvili, byly tři absolutně nejohyzd-
nější lustry, jaké Tony kdy viděl. Vlastně si ani nebyl příliš jistý,
že se jim ještě dá říkat lustry, přestože z nich viselo kdeco. I když
z čeho to visící kdeco vlastně bylo, opravdu netušil. To, že mu
jistým způsobem připomínaly komedii *Nechte to na Beaverovi*,
naznačovalo, že se zde uplatnily tytéž vize padesátých let, které
nesly zodpovědnost za úpravu zařízení Masonova pokoje, zvláště
pak jeho koupelny.

Něco.

Houpalo se to na místě.

Dopředu.

Tohle zrovna nemyslel.

„Myslím, že pan Foster to shrnul více než výstižně,“ povzdechl
si Petr a Tony zase shlédl dolů a uviděl, že se na něj všichni dívají.

„Chtěl jsi někomu z nás něco?“

„Ehm, jo, hlavně asi Keishe, ale měli byste to nejspíš vědět

všichni. Máme tu lovce suvenýrů. Už teď nám chybí jeden krám ze skleníku.“

„Krám?“

„Zlomené zahradnické hrabičky.“

„Krám,“ uznala Keisha. „Ale ne náš. Tak dobře, řeknu Chrisovi, aby měl oči na stopkách, a až budeme balit, uděláme dvojistou kontrolu. A zatím bude muset někdo vyfotit všechno v těch skříňkách.“

„Tony...“

Jo, on to věděl. Ten „někdo“ býval obvykle on.

„...vezmi si od Tiny digitál,“ pokračoval Petr, „a udělej ty fotky, než skončíme s přípravou. Všichni víme, jak moc Chester miluje nečekané účty.“

Ve skutečnosti jako knihovna sloužila pouze největší skříňka. Ostatní byly na knihy příliš mělké a místo nich se v nich vystavovaly hrnečky a talířky, zaprášené mísy porcelánových květín a malé plastové figurky z kindervajíček – Tony měl podezření, že nejčerstvější přírůstky této sbírky tvoří trojdílný vodní buvol a citrónově zelený funkční model větrného mlýnu. Za vodním buvolem našel zažloutlou kartičku, které silná vrstva prachu propůjčila stejnou barvu, jakou měla samotná police. Teoreticky vzato se asi neměl ničeho dotýkat.

Když kartičku otočil, objevil nápis psaný černým inkoustem, který byl kupodivu stále čitelný.

*Prst františkánského mnicha zavražděného papežskou inkvizicí
r. 1651. Získáno 17. srpna 1887.*

Po prstu nebylo ani stopy, ačkoliv ve vedlejší polici našel půl tučtu maličkých porcelánových figurek, které se dávaly do krabiček čaje a tvořily nezbytný inventář každého kýčovitého starožitnictví v zemi.

Zrovna když skončil, vrazila mu vysílačka do mozku hrot čistého šumu.

„Adame, tady Brenda. Lee a Mazzzzzzzzzit jsou v kostymérně.“

„Rozumím. Everett už je na...“ Poslední slovo zaniklo v dalším výboji šumu a obdivuhodné sérii nadávek z protější strany místnosti. „Tony!“

Zavřel poslední skříňku a obrátil se k asistentovi režie.

„Pošli Everetta do karavanu a začni sem lifrovat kompars.“

„Proč to musí být kompars,“ zamumlal Petr, když Tony vrátil fotoaparát Tině. „Slyšel jsem, že Sál prezidentů *) se bude otáčet kvůli rekonstrukci, proč jsme si nemohli půjčit ty jejich pohyblivé figuríny? Navlíkli bychom je do smokingů, přilepili jim k ruce skleničku martini... Washington by ve vysokém límci a s nějakými volánky vypadal velmi žensky, paruku už má svoji. Kdo by si toho všiml? Ale to ne, my jsme museli použít skutečné lidi. Skutečné lidi, kteří nikdy neposlušují, kteří nevědí, kde je vlevo a kde vpravo, kteří všichni touží po svých pěti minutách slávy, lidi, kteří mají návrhy...“

Režisérova tiráda se vytratila do ztracena, jak se Tony dostal na chodbu a pokračoval ke skleníku. Everett, který věděl, že herci by měli být v karavanu v devět, už byl na cestě, když dorazil. Sharyl si právě balila kufrík, aby byla připravena na úpravy líčení přímo na scéně. Už zbývalo jen přivést komparsisty.

Měl pocit, že by si měl začít broukat hlavní melodii z *Rawhide*.

Když většina davu nabrala správný směr, spěchal Tony přes kuchyni, aby zamezil nežádoucím bočním výletům.

„Hej, kam to jdete?“ Položil dlaň na dřevo a zabouchl dveře dřív, než se mohly opravdu otevřít.

Herečka pokrčila rameny. „Jen mě zajímalo, co tam dole asi je.“

*) „Hall of presidents“ je atrakce v Disneyworldu, kde jsou nainstalovány pohyblivé figuríny prezidentů. Hýbají se, mluví, zpívají... (Pozn. překl.)

„Nejspíš sklep.“ Dveře ho studily do ruky, jako by byly z ledu. „Jen pokračujte v pohybu.“

Naklonila se k němu blíž a pomalu si přejela jazykem přes plný a už vlhký spodní ret. „Vy jste *tak* autoritativní... Nezlobíte se?“ Její hlas překypoval spiklenectvím.

„Vzdej to, lásco.“ Jeden z číšníků ji vzal za ruku, mrkl na Tonyho a postrčil ji. „Tady bych asi měl větší šanci já.“

„Cože?“ Vrhla po Tonyem frustrovaný pohled, ten jí odpověděl pokrčením ramen, a pak se nechala odtáhnout. „To už u filmu nezůstali žádní chlapi, kteří jsou na ženské?“

„To se ptáš špatného teplouše, puso. Kromě toho, on je jen produkční asistent.“

„Já vím! Chtěla jsem to vzít od podlahy.“

„Obdivuhodná důslednost.“

Když se vydali chodbou za ostatními komparsisty, zvedl Tony ruku ze dveří a zadíval se na červenou značku otisknutou na dlažbě. Vypadala trochu jako písmeno – možná ruské, případně řecké... nebo hebrejské. Než se stačil rozhodnout, byla pryč. Když se dveří dotkl znovu, nebyly o nic chladnější než kterýkoliv jiný povrch.

„Tam dolů bych rozhodně nechodil.“

Otočil se tak rychle, že se musel chytit kliky, aby neupadl. „Ježíši!“ Ucukl rukou a začal si cucat kůži mezi ukazováčkem a palcem. Měl pocit, že se spálil. „Proč byste tam dolů rozhodně nechodil?“ otázal se trochu nezřetelným hlasem, protože měl v puse ruku.

„V takovém počasí zaplavuje sklep voda. Už teď tam bude tak patnáct centimetrů.“ Panu Brummelovi se zúžily panenky v zarudlých očích. „V té vodě jsou hnusné věci. Raději od nich držte ty své pěkné slečinky a mladíky dál.“

„Cože?“

Domovník se ušklíbl a posunul si v náručí černou kočku.

„Koukej, chlapče, máme tam dole původní elektroinstalaci. Jak do ní zateče voda, je každý kousek kovu pod proudem. Víš, mně osobně je úplně fuk, jestli se nějaký zvědavý čmuchal usmaží, nebo ne, ale nesnáším to papírování, které pojišťovny vyžadují, tak se odsud radši drž dál. Tebe už ty dveře pokopaly, nebo ne?“

Mohla to být elektrická jiskra. „Jo.“

„No tak vidíš.“

„Nejsou všechny ty elektrické výboje nebezpečné?“

„To jsou. A právě proto...“ Kladl pečlivý důraz na každé slovo, „...bych tam dolů rozhodně nechodil. Ukaž, ať se ti na tu ruku podívám.“

Strčil si kočku do podpaží a jeho prsty se sevřely kolem Tonyho zápěstí dřív, než se stačil rozmyslet, jak na to reagovat.

Domovník si tmavší flíček prohlédl a podruhé se ušklíbl, tentokrát skoro pohrdavě. „To nic není. Dokonce ti ani neteče krev.“ Zesílil sevření až na hranici bolesti, prsty měl nepřírozeně teplé. Když se k němu naklonil blíž, zúžily se mu panenky a rozšířilo chřípí – vypadal jako zosobněné vážné varování. „Být tebou, tak bych v tomhle domě rozhodně krvácet nechtěl.“

„Proč ne?“

„Protože jsme na kilometry daleko od nejbližší civilizace.“ Nedalo se říct, že by Tonyho zápěstí pustil, spíše mu ho hodil zpátky. „Pro boha živého, chlapče, používej tu svou hlavu. Ty skořicové země jsou pro všechny?“

„Jasně. Poslužte si. Ta, ehm, kočka... je vaše?“

„Ne. Já ji jen rád nosím sem a tam.“

Kočka zívla a vnitřek její tlamičky proti ebenově černé srsti růžovobíle zasvítil.

Tony si třel zápěstí a pomalým krokem vycouval z kuchyně. Neotočil se, dokud nebyl v polovině cesty skrz komoru majordoma a z jeho špuntového sluchátka nezazněl Adamův hlas.

„To se Grahamovi nebude líbit, Cass. Tomuhle bych já *držet se z dohledu* neříkal.“

Uhladila si těžké sametové záhyby sukně a usmála se. „Je to skrývání se přímo před nosem. Jako v té povídce Odcizený dopis.“

„A co pocit, který jsi měla? Ten povědomý pocit?“

„A co s ním?“ Postavila se na špičky a vykoukla nad hlavami lidí, kteří se hemžili salónkem. „Cítla jsem něco povědomého.“

„Cassie! Ty ses jen chtěla setkat s tím hercem.“

„No a proč ne? Je roztomilý. A jsi to ty, kdo si pořád stěžuje, že se nudí.“ Znovu se usadila na patách, opřela si hlavu o jeho předloktí, usmála se a zamrkala na něj řasami. „Tohle aspoň není nudné.“

„Je to nebezpečné,“ trval na svém Stephen, ale jeho ruka přikryla její a už nezněl tak přesvědčeně jako předtím.

„Když je v jednom pokoji natěsnáno tolik lidí a světel, je tu energie víc než dost.“

„Nejde o to, kolik je tu energie.“ Rozhlédl se kolem a potřásl hlavou.

„Tak se mrač. To tě dělá starším.“

„Určitě si všimnou...“

„Nevšimnou.“ Vítězoslavně se usmála a mávla rukou k bateriím světel. „Je tu tak horko, že to nejhorší, co bychom mohli způsobit, je srazit teplotu na snesitelnější úroveň. Vážně, kdyby to věděli, ještě by nám poděkovali. Pojď, stojí u dveří.“

Když procházeli místností, nikdo si jich nevšímal. Číšníci si nacvičovali nošení táců a nabízení pití tak, aby zvýšili pravděpodobnost, že si je studio najme znovu k větší roli v některém z příštích dílů, tentokrát možná dokonce takové, co bude mít